

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **InQool, a.s.**
sídlem Svatopetrská 35/7, 617 00 Brno
zastoupeného advokátem JUDr. Miroslavem Cákem
sídlem Hilleho 1838/1, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 5. 3. 2026,
č. j. ÚOHS-07976/2026/161, o návrhu žalobce na uložení předběžného opatření

takto:

- I. Návrh na uložení předběžného opatření se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit České republice – Krajskému soudu v Brně soudní poplatek za návrh na uložení předběžného opatření ve výši 1 000 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se účastnil soutěže o veřejnou zakázku zadávanou v otevřeném řízení. Zadavatelem byla Česká republika – Národní sportovní agentura. Předmětem zakázky měl být „Nový rejstřík sportu“, tj. nová verze agendového informačního systému veřejné správy, který slouží k vedení údajů o organizacích, sportovcích, trenérech, sportovních zařízeních a dalších osobách podle zákona o podpoře sportu. V nynější věci se konkrétně jednalo o první část této veřejné zakázky nazvanou „Část I. Vývoj nového Rejstříku sportu“ (oznámení o otevřeném řízení bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 25. 4. 2025 pod ev. č. Z2025-021891). Žalobce podal nabídku s nejnižší nabídkovou cenou, zadavatel jej však vyloučil ze zadávacího řízení rozhodnutím ze dne 15. 9. 2025 (dále též „rozhodnutí o vyloučení“). Důvody byly dva. Za prvé, uchazeč podle zadavatele nepředložil podklady prokazující jeho technickou kvalifikaci podle požadavků stanovených v zadávací dokumentaci. A za druhé, plnění nabízené žalobcem podle zadavatele nesplňovalo podmínky zadávací dokumentace, neboť namísto požadovaných tří prostředí (vývojové, testovací a produkční) bylo postaveno pouze na dvou (testovací a produkční). Dne 10. 10. 2025 pak zadavatel rozhodl o výběru nabídky jiného dodavatele, a to YOUR SYSTEM, spol. s r. o.
2. Proti svému vyloučení brojil žalobce u žalovaného Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže návrhem na přezkoumání úkonů zadavatele, který však žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 13. 1. 2026, č. j. ÚOHS-01425/2026/500 (dále též „rozhodnutí o návrhu“). Dospěl

k závěru, že už první uváděný důvod k vyloučení žalobce ze zadávacího řízení postačoval. Otázkou, zda žalobcem nabízené plnění splňovalo stanovené podmínky, se již proto nezabýval. Rozklad žalobce proti uvedenému rozhodnutí pak zamítl předseda žalovaného rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „napadené rozhodnutí“ nebo „rozkladové rozhodnutí“). Žalobce se u Krajského soudu v Brně domáhá jeho zrušení žalobou podanou dne 9. 3. 2026.

3. Se žalobou spojil žalobce návrh, aby soud uložil předběžným opatřením zadavateli zákaz uzavřít s vybraným dodavatelem smlouvu na výše vymezenou veřejnou zakázku, a to až do doby pravomocného rozhodnutí soudu v nynější věci.
4. Svůj návrh odůvodnil tím, že bez předběžného opatření nebude naplněn zájem na efektivitě soudního přezkumu. I kdyby dal soud žalobci za pravdu a napadené rozhodnutí by zrušil, tak pokud by byla mezitím uzavřena smlouva mezi zadavatelem a vybraným dodavatelem, bylo by správní řízení o návrhu zastaveno. Žalobci tak hrozí vážná újma v podobě ztráty možnosti ucházet se o veřejnou zakázku. Tato újma podle žalobce spočívá v ušlém zisku a ztrátě již vynaložených nákladů (jejichž výši však nevyčíslil ani nijak nedoložil). Zároveň uvedl, že získání zakázky by mohlo vést k získání referencí, jež by byly pro něj významné v budoucnu. Pravděpodobnost získání zakázky odvozuje žalobce od toho, že předložil cenově nejvýhodnější nabídku, přičemž zadavatel si jako jediné kritérium hodnocení nastavil nabídkovou cenu. Žalobce dále upozornil, že tuto jeho újmu nemůže plně reparovat uplatnění nároku na náhradu škody (zde žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 116/2024-68).
5. Veřejný zájem na plnění veřejné zakázky označuje žalobce za slabý, neboť se jedná o nahrazení a rozvoj stávajícího agendového informačního systému veřejné správy. Informační systém, pomocí kterého plní zadavatel své zákonné povinnosti, má již v současnosti k dispozici. Vydání předběžného opatření by pouze posunulo okamžik, kdy bude moci začít vývoj nové verze Rejstříku sportu, přičemž rozhodnutí krajského soudu lze podle žalobce očekávat v řádu měsíců. Dokonce i právní pozice vybraného dodavatele by byla podle žalobce posílena, kdyby již před případným podpisem smlouvy se zadavatelem byl postup zadání zakázky přezkoumán soudem. Konečně, žalobu nelze podle žalobce při předběžném zhodnocení považovat *a priori* za zjevně nedůvodnou. K tomu bude muset krajský soud nejprve podrobně prozkoumat žalobcovu argumentaci. Takový postup však už podle žalobce překračuje hranice předběžného posouzení důvodnosti žalobních bodů.
6. Jako důkazy ke svým tvrzením předložil žalobce soudu, kromě výše citovaných rozhodnutí zadavatele a žalovaného, zadávací dokumentaci k veřejné zakázce a její přílohu č. 1, a dále potvrzení o složení kauce na účet soudu.
7. Krajský soud **shledal, že návrhu** na uložení předběžného opatření **nemůže vyhovět**.
8. Podle § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat*.
9. Podle judikatury je účelem vydání předběžného opatření v obecné rovině *potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, aby účel soudního řízení před krajským*

soudem či Nejvyšším správním soudem (tímto účelem je zamezení správní nezákonnosti, došlo-li k ní, resp. konstatování, že k ní nedošlo) nebyl nevratnými následky stavu věci, vytvořeného rozhodnutím, zásahem či nečinností správního orgánu, jež jsou vlastním předmětem řízení před soudem ... zmařen (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37, č. 910/2006 Sb. NSS). Z toho je zřejmé, že soud musí vždy zvažovat, zda je vydání předběžného opatření nezbytné pro dosažení účelu soudního řízení (usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2012, č. j. 17 Ad 10/2010-137 či usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2014, č. j. 48 A 12/2014-62).

10. K posuzování skutečností obsažených v návrhu na vydání předběžného opatření se Nejvyšší správní soud vyslovil ve výše citovaném usnesení č. j. Na 112/2006-37: *Rozhodování o vydání předběžného opatření je rozhodováním pod intenzivním časovým tlakem, neboť ochrana práv formou předběžného opatření má smyslu pouze tehdy, je-li poskytnuta relativně rychle, zpravidla v horizontu dní či maximálně několika málo týdnů. S ohledem na to nebude zpravidla možno skutečnosti, které soud vezme za rozhodné pro posouzení věci, postavit najisto, nýbrž bude nutno v řadě ohledů vycházet pouze ze skutečností účastníky osvědčených (učiněných pravděpodobnými) či jen tvrzených, nebudou-li v rozporu s dalšími informacemi o věci, které soud bude mít k dispozici.*
11. Obecná úprava v § 38 soudního řádu správního je ovšem v případě veřejných zakázek významně doplněna zvláštním ustanovením § 272b odst. 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, podle nějž *při rozhodování o předběžném opatření soud bere v úvahu pravděpodobné důsledky předběžného opatření pro veřejný zájem i všechny další zájmy, které jím mohou být poškozeny. Soud předběžné opatření nařídí pouze tehdy, pokud veřejný zájem na plnění veřejné zakázky nepřevažuje nad zájmem účastníka řízení na zabránění takovému plnění; při posuzování těchto zájmů je mimo jiné povinen předběžně posoudit závažnost a důvodnost žalobních bodů, a to včetně toho, zda v předchozím řízení u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže shledává takové vady, které mohly ovlivnit výsledek rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.* Výklad jednotlivých částí tohoto ustanovení, jejich vzájemný vztah i postřehy k jejich praktickému uplatňování shrnul Nejvyšší správní soud v jednom z prvních rozhodnutí, v nichž řešil kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o předběžném opatření, která je v tomto případě přípustná na základě zvláštní právní úpravy obsažené v odst. 4 citovaného ustanovení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2024, č. j. 8 As 33/2024-76, č. 4648/2024 Sb. NSS).
12. Soud nejprve konstatuje, že žalobce splnil povinnost složit včas kauci podle § 272b odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek, a návrh je tudíž projednatelný.
13. Soud dále nezjistil z veřejných zdrojů, že by byla smlouva na plnění veřejné zakázky již uzavřena (viz zejména <https://nen.nipez.cz/profil-y-zadavatelu-platne/detail-profilu/NSA/>, <https://smlouvy.gov.cz/vyhledavani>). Zatímní úpravou poměrů prostřednictvím předběžného opatření lze tedy odvrátit tvrzenou vážnou újmu.
14. Co se týká *brozící vážné újmy* ve smyslu § 38 s. ř. s., tvrzení žalobce jsou tu na samé hranici dostatečnosti. Samozřejmě nelze popřít, že s každou účastí ve veřejné zakázce jsou spojeny pro uchazeče určité náklady a že každý neúspěch znamená ztrátu obchodní příležitosti, a tím pádem i ušlý zisk. Nicméně žalobce se ani nepokusil svou ekonomickou újmu v nynějším případě individuálně vyčíslit. Soud tak nemá ani hrubou představu, jakou finanční hodnotu by mohla mít práce, příp. materiál, které žalobce na přípravu své nabídky

vynaložil. Stejně tak soud neví, jak vysoký by byl v daném případě žalobcův ušlý zisk (příčemž žalobce mohl tuto skutečnost soudu sdělit a označit ji za obchodní tajemství, takže soud by ji ve svém rozhodnutí neuváděl). Soud tak může vycházet pouze z předpokládané hodnoty veřejné zakázky (52 mil. Kč). Ta je ovšem značně relativizována faktem, že žalobcova nabídková cena činila necelých 17 mil. Kč.

15. Přesto nakonec soud dospěl k závěru, že žalobci vážná ekonomická újma hrozí. Jeho ušlý zisk by byl i při hodnotě plnění ve výši 17 mil. Kč jistě nezanedbatelný. A ztráta obchodní příležitosti v hodnotě více než 10 milionů korun bude pro každou běžnou obchodní společnost citelným zásahem do její podnikatelské situace. Žalobce přitom není žádným velkým a mediálně známým „hráčem“, ale právě jen řadovou korporací v oblasti IT (podle účetní závěrky za rok 2025 založené v obchodním rejstříku činil žalobcův čistý obrát cca 105 mil. Kč a výsledek hospodaření cca 16 mil. Kč). Současně nelze opomíjet, co žalobce také uvádí, totiž že by mohla realizace takto významné veřejné zakázky přispět k získání referencí, které by byly pro žalobce dobře využitelné v budoucnosti. Krajský soud tak uzavírá, že jakkoliv je žalobcem tvrzená újma do značné míry „typizovaná“, po zvážení konkrétního rozsahu veřejné zakázky a jejího předpokládaného významu pro ekonomickou činnost žalobce dospěl soud k závěru, že žalobci hrozí kvůli ztrátě příležitosti tuto zakázku získat vážná ekonomická újma (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2024, č. j. 2 As 116/2024-68, body 48–51). A žalobce má pravdu i v tom, že přestože existují následné nástroje, které pro případ úspěchu v rámci soudního přezkumu mohou práva dodavatelů následně částečně hojit, a sice v podobě uplatnění nároků na náhradu škody, ty nezaručují plnou reparaci případné újmy vzniklé v důsledku pochybení zadavatele (srov. též rozsudek NSS, bod 47).
16. Ve prospěch nařízení předběžného opatření dále svědčí i zájem na zajištění efektivního soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného a postupu zadavatelů při zadávání veřejných zakázek. Riziko újmy totiž bezprostředně souvisí s právní úpravou zákonného zákazu uzavřít smlouvu na plnění veřejné zakázky, jenž se nevztahuje na soudní fázi přezkumu. Pokud by žalobce byl úspěšný v řízení před krajským soudem (popř. v navazujícím řízení o kasační stížnosti) a dosáhl zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného, pak i v takovém případě by po uzavření smlouvy bylo správní řízení o návrhu zastaveno podle § 257 písm. j) zákona o zadávání veřejných zakázek. Dojde-li proto k uzavření smlouvy na plnění veřejné zakázky dříve, než skončí soudní přezkum napadeného rozhodnutí, tak v důsledku uzavření smlouvy s vybraným dodavatelem nejenže nebude mít žalobce možnost sám zakázku získat a těžit z ní, ale nedočká se ani věcného posouzení svých výhrad k postupu zadavatele ze strany žalovaného.
17. Situace, v níž se žalobce nachází, tak vyvolává hrozbu vážné nenahraditelné újmy v případě, že nebude nařízeno předběžné opatření.
18. Proti tomu ovšem stojí *další zájmy, které mohou být poškozeny* nařízením předběžného opatření. Je to v první řadě hypotetická ekonomická újma na straně státu, zastupovaného Národní sportovní agenturou jako zadavatelem veřejné zakázky. Vybraný dodavatel například nemusí být ochoten do skončení soudního řízení „držet“ původní nabídkovou cenu. Nebo kvůli změně podmínek může vyvstat potřeba vyhlásit nové zadávací řízení. Nelze pominout ani možná rizika spojená s dalším provozem nevyhovujícího informačního systému veřejné správy.

19. Soud nemohl vyzvat zadavatele, aby se k návrhu na vydání předběžného opatření vyjádřil a aby případné hrozící následky popsal, neboť by tím mohl ohrozit účel případného nařízení předběžného opatření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2021, č. j. 5 As 184/2021-28, č. 4276/2022 Sb. NSS, body 20–22, či výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 116/2024-68, body 27–33). Zohlednil ale informace plynoucí z veřejně dostupných zdrojů, které se tématu týkají.
20. Soud tak především nezjistil, že by veřejná zakázka na nový Rejstřík sportu jakkoliv rezonovala ve veřejném prostoru. Soud nedohledal žádné mediální výstupy, podle kterých by v důsledku žalobcovy obrany hrozil kolaps zadávacího řízení a nutnost jeho opakování. Stejně tak nelze najít žádné informace o tom, že by snad vybraný dodavatel, společnost YOUR SYSTEM, spol. s r. o., chtěl kvůli zdržení od uzavření smlouvy ustoupit nebo by deklaroval, že nebude schopen uskutečnit plnění za cenu, kterou v otevřeném řízení nabídl. Nic také nesvědčí o tom, že by stávající Rejstřík sportu vykazoval nějaké závažné deficity, kvůli kterým by jej bylo nutné urychleně nahradit novou verzí. Naopak, rejstřík podle všeho funguje (viz <https://rejstriksportu.cz/dashboard>) a neustále v něm probíhají změny a vylepšení. Naposledy byla v srpnu 2025 zavedena možnost přihlašování přes NIA (viz <https://nsa.gov.cz/rejstrik/>). Nejedná se také o nikterak enormně starý informační systém, neboť podle všeho vzešel ze zadávacího řízení ukončeného uzavřením smlouvy s vybraným dodavatelem před necelými šesti lety, v roce 2020 (v tomto zadávacím řízení, mimochodem, Národní sportovní agentura jako zadavatel několika různými způsoby porušila zákon o zadávání veřejných zakázek, viz zpráva Národního kontrolního úřadu č. 23/04, str. 18, dostupná na <https://www.nku.cz/assets/kon-zavery/K23004.pdf>).
21. Vedle těchto veřejných zájmů zvažoval krajský soud také ekonomický zájem vybraného uchazeče. Ten by sice nařízením předběžného opatření nepřišel zcela o možnost získat veřejnou zakázku (na rozdíl od žalobce pro případ, že by předběžné opatření nařízeno nebylo). Mohl by však utrpět určitou újmu zdržením při uzavírání smlouvy. Tato újma ekonomického charakteru by mohla spočívat zejména v rostoucích nákladech na poskytnutí plnění, a tím pádem ve snížení předpokládaného zisku. V nynější věci však soud toto nebezpečí vnímá jako poměrně slabé, neboť se jedná o plnění z oblasti informačních technologií, kde vstupy tvoří především lidská práce. Nehrozí tedy tak výrazný nárůst ceny vstupů v čase jako u plnění náročných na materiál, typicky u stavebních zakázek.
22. Za daných okolností soud – byť si je vědom toho, že nezná detailní argumentaci zadavatele a žalovaného ke všem zájmům, jež mohou být ve hře – učinil dílčí závěr, že kolidující zájmy, ať již veřejné či soukromé, nejsou natolik závažné, aby bránily vydání předběžného opatření.
23. Soud proto přistoupil k hodnocení posledního zákonem stanoveného kritéria, kterým je *předběžné posouzení závažnosti a důvodnosti žalobních bodů*. V první řadě je nutno zdůraznit, že závažnost a důvodnost žalobních bodů hodnotí soud v této fázi pouze předběžně a nijak tím nepředjímá rozhodnutí ve věci samé. Soud zde vycházel primárně z obsahu žaloby, z rozhodnutí zadavatele o vyloučení žalobce ze zadávacího řízení, z prvostupňového rozhodnutí žalovaného o návrhu a z napadeného rozhodnutí předsedy žalovaného. Relativně malý rozsah řešené právní materie (prakticky jen jediná právní otázka) nicméně soudu umožnil i v omezeném čase, který na rozhodnutí o předběžném opatření měl, zhodnotit žalobní body přece jen o něco hlouběji, než jen jak se mu jeví na první pohled.

24. Nejprve je třeba vysvětlit, co se konkrétně stalo. Žalobce jako uchazeč využil možnosti nahradit doklady o splnění technické kvalifikace tzv. jednotným evropským osvědčením (JEO) upraveným v § 86 a § 87 zákona o zadávání veřejných zakázek (stejně tak učinil i jeho poddodavatel). Jde v podstatě o standardizovanou formu čestného prohlášení, že uchazeč splňuje různé kvalifikační předpoklady vyžadované zadavatelem. Toto osvědčení, jež vychází z komunitárního práva, nahrazuje doklady vydané orgány veřejné správy nebo třetími stranami (zadavatel však může vyzvat účastníka k předložení primárních dokladů nebo k podání vysvětlení, pokud u něj vzniknou nějaké nejasnosti). Osvědčení se činí na formuláři zpřístupněném v informačním systému e-Certis (dostupný na doméně www.espd.cz spravované Ministerstvem pro místní rozvoj). Žalobce (a stejně tak i jeho poddodavatel) zvolil v tomto systému zjednodušenou formu osvědčení, kde – namísto vyplnění celé části IV formuláře, rozdělené na podkapitoly A až D, a dále podrobně členěné – zvolil pouze oddíl označený „I“ (alfa), v němž souhrnně prohlásil, tj. zaškrtl, že *splňuje všechna požadovaná kvalifikační kritéria pro výběr*. Podle komunitární právní úpravy však lze toto souhrnné prohlášení využít pouze v případě, že zadavatel v příslušném oznámení nebo v zadávací dokumentaci uvedl, že hospodářský subjekt může v části IV vyplnit pouze oddíl „I“ a další oddíly vyplňovat nemusí. Totéž vyplývá i z Manuálu pro vyplnění a použití jednotného evropského osvědčení pro veřejné zakázky vypracovaného Ministerstvem pro místní rozvoj.
25. Žalobce výše popsany skutkový stav nezpochybňuje. Vysvětluje, že zjednodušenou formu jednotného evropského osvědčení vyplnil nedopatřením – jednak proto, že v otevřených zadávacích řízeních je její použití obvyklé, jednak proto, že jej zmátlo členění elektronického formuláře. Na to ovšem žalovaný reagoval podrobným rozбором elektronického formuláře (srov. body 90–103 rozhodnutí o návrhu). A uzavřel, že žadatel o jednotné evropské osvědčení musí při jeho vyplňování postupovat s náležitou péčí a respektovat všechny pokyny k jeho vyplnění, přičemž má při volbě jednotlivých kapitol vycházet z toho, co požadoval zadavatel v zadávací dokumentaci. Ani krajský soud nenalezl ve formuláři nic, co by bylo možno označit za matoucí nebo nesprávné. Proto se ztotožňuje s tím, že odpovědnost za správnost jeho vyplnění nesl výlučně žalobce.
26. Žalobce nezpochybňuje ani výše zmíněnou evropskou právní úpravu a fakt, že vyplnil JEO v rozporu s ní. Jeho argumentace směřuje k tomu, že zadavatel neměl na jeho pochybení reagovat rovnou vyloučením ze zadávacího řízení. Podle žalobce měl buďto považovat předložené JEO za běžné čestné prohlášení, které zákon o zadávání veřejných zakázek také připouští, nebo měl žalobce vyzvat k doplnění dokladů o kvalifikaci, jež měly být jednotným evropským osvědčením nahrazeny.
27. Krajský soud se po předběžném posouzení žalobcovy právní argumentace přiklání k tomu, jakým způsobem ji vypořádali žalovaný a jeho předseda ve svých rozhodnutích. Ostatně velkou část žaloby tvoří shrnutí žalobcových předchozích podání ve správním řízení, zejména návrhu a rozkladu. Polemika s napadeným rozhodnutím se omezuje na body 46–71 žaloby.
28. Pokud jde o první linii žalobní argumentace, tedy že JEO mělo být považováno za čestné prohlášení, žalobce přehlíží, že zadavatel v bodě 6.3.1 zadávací dokumentace jasně stanovil, že čestné prohlášení musí obsahovat zadavatelem požadované údaje. Ty jsou pak specifikovány v příloze č. 5 zadávací dokumentace, která obsahuje vzor takového čestného prohlášení. Konkrétně v bodě 4 je obsažena tabulka technické kvalifikace určená

k vyplnění, která vyžaduje doplnit řadu údajů o jednotlivých významných dodávkách, jejich objednateli a době jejich poskytování. V bodě 5 pak obsahuje 8 tabulek, a to pro každého z požadovaných členů týmu, přičemž ke každé z těchto pozic je třeba vyplnit jméno a příjmení osoby, která ji bude zastávat, zaměstnavatele, nejvyšší dosažené vzdělání spolu s názvem instituce a rokem jeho ukončení, a u některých pozic navíc informace o délce praxe, roce a místu jejího získání, o vybraných referenčních zakázkách v definovaných oblastech a potvrzení o tom, že daná osoba disponuje požadovanou certifikací.

29. Žalobce vede svou argumentaci tak, že čestné prohlášení nemá žádnou zákonem stanovenou formu a že zadavatel má podle § 86 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek pouze možnost čestné prohlášení zcela vyloučit. Nemůže si však diktovat, jak by mělo čestné prohlášení vypadat. S tím krajský soud nesouhlasí, neboť zákon zní takto: *Pokud zadavatel nestanoví v zadávací dokumentaci jinak, může dodavatel v žádosti o účast, předběžné nabídce nebo nabídce nahradit předložení dokladů písemným čestným prohlášením.* Argumentací a *maiori ad minus* lze snadno dospět k tomu, že pokud zákon dává zadavateli možnost nahrazení dokladů čestným prohlášením zcela vyloučit, tím spíše může zadavatel čestné prohlášení sice připustit, ale stanovit pro jeho předložení určité podmínky. Zcela jistě k tomu dává prostor zákonná formulace, která hovoří obecně o tom, že zadavatel v zadávací dokumentaci může *stanovit jinak*.
30. Jestliže tedy zadavatel v daném případě stanovil konkrétní formu čestného prohlášení s řadou požadovaných informací, pak žalobcem vyplněné jednotné evropské osvědčení zcela evidentně tyto požadavky nenaplněovalo. Ani kdyby je tedy zadavatel považoval za „pouhé“ čestné prohlášení, nebylo by v souladu se zadávací dokumentací. Žalobce by si tedy nijak nepomohl.
31. Druhá linie žalobní argumentace spočívá v tom, že zadavatel měl žalobce nejprve oslovit se žádostí o vysvětlení a umožnit mu případně doložit doklady o kvalifikaci, které chtěl jednotným evropským osvědčením nahradit. Jenže zde žalobce pro změnu přehlíží, že k tomu neposkytl zadavateli dostatek informací. Oddíl „II“, který jako jediný žalobce vyplnil v příslušné části JEO, je v podstatě nicneříkající. Právě proto jej lze použít pouze tehdy, pokud to zadavatel výslovně připustí. V nynější věci nejenže zadavatel nic takového neučinil, ale tím, jak přísně definoval požadavky na související institut čestného prohlášení, dal jasně najevo, že si žádné obecné a nekonkrétní prohlášení o splnění kvalifikačních kritérií obdržet nepřeje. Naopak, vyžadoval i v případě čestného prohlášení podrobné informace o tom, jakými referenčními zakázkami a prostřednictvím jakých osob chce uchazeč prokazovat splnění technické kvalifikace. Podle naprosto kusé informace předložené žalobcem však zadavatel vůbec nemohl posoudit, zda je jeho kvalifikace dostatečná, příp. si jeho reference nezávisle ověřit. Jeho „žádost o objasnění/doplnění údajů“ by tak v podstatě musela spočívat v tom, že žalobce má sdělit veškeré údaje o své technické kvalifikaci požadované v zadávací dokumentaci, neboť tak dosud žádnou z připuštěných forem neučinil.
32. Krajský soud se tak předběžně ztotožňuje se závěrem, že podmínky pro vyloučení žalobce se zadávacího řízení byly splněny, neboť se tak stalo z důvodu stanoveného zákonem (§ 48 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek). Žalobcem předložené údaje nesplňovaly zadávací podmínky [§ 48 odst. 2 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek], a to konkrétně tím, že žalobce nedoložil doklady prokazující jeho technickou kvalifikaci [§ 79

odst. 2 písm. b) až d) zákona o zadávání veřejných zakázek]. Zadavatel teoreticky mohl situaci řešit i vstřícněji tím, že by si od žalobce vyžádal doplnění dokladů o jeho technické kvalifikaci namísto “zpackaného” jednotného evropského osvědčení. Avšak vyzvat uchazeče k objasnění jeho nabídky či k doplnění údajů je právem, nikoliv povinností zadavatele (srov. použití slova *může* v § 46 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek). Zadavatel by tak musel učinit pouze tehdy, kdyby se zjevně jednalo o lehce vysvětlitelnou a odstranitelnou nejasnost nebo kdyby ho k tomu zavazovala zásada rovného zacházení (§ 6 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek), jelikož by takto postupoval již dříve vůči jiným uchazečům ve srovnatelném postavení.

33. V nynější věci žalobce sice poukazuje na to, že některé jiné uchazeče zadavatel k objasnění jejich nabídky vyzval, ale krajský soud předběžně souhlasí s tím, že tito nebyli ve srovnatelném postavení. Předložili totiž řádně vyplněné čestné prohlášení a dotazy zadavatele směřovaly pouze k dílčí nejasnostem. Takovéto dílčí nejasnosti u žalobce pochopitelně vzniknout nemohly, neboť jeho informace o dosažené technické kvalifikaci byly prakticky nulové.
34. Zkratkovitá je tu úvaha žalobce, že již ze samotného faktu, že zadavatel tyto uchazeče k nějakému objasnění jejich nabídek vyzval, vyplývá, že na základě jimi předložených čestných prohlášení nebylo možné vyhodnotit splnění kvalifikačních podmínek – že tedy buď vyplnili svá čestná prohlášení nedostatečně, nebo si sám zadavatel nastavil obsah čestných prohlášení chybně, a tedy byly již z podstaty jimi dokládané informace nedostačující. Proto byly podle žalobce i u vyzvaných uchazečů splněny podmínky pro jejich vyloučení ze zadávacího řízení. Takto ale uvažovat nelze. Zadavatele mohly vést k výzvě např. subjektivní pochybnosti o poskytnutých údajích obsažených v čestných prohlášeních, jež se na základě podaného vysvětlení ukázaly být nedůvodné. Nebo mohla za výzvou zadavatele stát jen ne zcela jednoznačná formulace některé informace uvedené v čestném prohlášení, jež však nedosahovala intenzity, kterou by bylo možno označit za porušení zadávacích podmínek. Žalobce by se musel ponořit do spisu a argumentovat mnohem konkrétněji, pokud by chtěl soud přesvědčit, že postavení zadavatelů, kteří byli vyzváni k objasnění své nabídky, bylo srovnatelné s tím jeho.
35. Krajský soud nepřesvědčil ani stěžejní odkaz žalobce na judikaturu Soudního dvora (rozsudek SDEU ze dne 22. 1. 2026, věc C-812/24, *LIPOR – Associação de Municípios para a Gestão Sustentável de Resíduos do Grande Porto a PreZero Portugal, S.A. v. Semural Waste & Energy, S.A.*). Toto rozhodnutí se týkalo podstatně jiných skutkových okolností i odlišné právní úpravy. Soudní dvůr zde řešil situaci, kdy bylo z právního hlediska sporné, zda vůbec musel dodavatel předkládat jednotné evropské osvědčení za svého subdodavatele, když šlo o jeho dceřinou společnost, kterou ze 100 % vlastnil a s níž navíc sdílel jednatele (srov. odpověď na otázku č. 1 v citovaném rozsudku). Již tato právní nejistota sama o sobě by podle krajského soudu byla dobrým důvodem k tomu, aby si zadavatel vyžádal vysvětlení vzniklé situace. Nadto ještě daný uchazeč (mateřská společnost) předložil v zadávacím řízení určité doklady (povolení dceřiné společnosti k provozování skládky, její environmentální povolení a provozní licenci), které mohly osvědčovat, že tato dceřiná společnost splňuje kritéria pro výběr na základě kvalifikace. K tomu SDEU dodal, že *jelikož je řízení dceřiné společnosti zajišťováno jediným jednatelem, který je rovněž jednatelem mateřské společnosti, může jednotné osvědčení mateřské společnosti prokázat, že se na tuto osobu nevztahuje žádný z důvodů pro vyloučení*. Nelze také přehlížet, že v dané věci to byl zadavatel, kdo hájil před

soudem důvody, pro které v dané situaci využil možnosti požádat mateřskou společnost o vysvětlení. A SDEU vzal při posouzení věci v úvahu znění čl. 72 odst. 3 písm. a) Código dos Contratos Públicos (jde o portugalský zákoník o veřejných zakázkách), který výslovně stanovil, že porota má vyzvat uchazeče, aby odstranili formální nesrovnalosti jejich kandidatur a nabídek, mezi něž patří zejména nepředložení jednotného osvědčení. Obdobnou úpravu zavazující zadavatele český zákon o veřejných zakázkách neobsahuje. Ze všech těchto důvodů není daný rozsudek přílehlavý na žalobcovu věc.

36. S dalšími odkazy žalobce na judikaturu zdejšího soudu a s jeho kritikou judikatury, o kterou opřel své rozhodnutí předseda žalovaného, se již krajský soud vyrovnávat nebude, neboť by to zcela zřetelně přesáhlo rámec předběžného posouzení důvodnosti a závažnosti žalobních bodů.
37. Stručně řečeno, žalobcova argumentace se krajskému soudu jeví jako *prima facie* nedůvodná a nevyžadující ani žádnou hlubší právní (proti)argumentaci. Žalobce zkrátka udělal chybu při vyplňování JEO a nyní se usilovně snaží následkům svého pochybení vyhnout. Poukazuje sice na smysl komunitární právní úpravy, který má podle něj spočívat ve zjednodušení situace uchazečů o veřejné zakázky. Ale pomíjí, že on v tomto případě využil zcela nestandardní zjednodušenou formu příslušné části formuláře JEO, která je akceptovatelná pouze tehdy, jestliže to zadavatel v konkrétním případě připustí, což se nyní nestalo. Proti zájmu na tom, aby uchazeči nevynakládali zbytečné náklady na obstarávání a předkládání dokladů, jež možná vůbec nebudou potřeba, která stála u zrodu jednotného evropského osvědčení, tu stojí právo zadavatele nastavit si zadávací podmínky tak, aby byl schopen racionálně zhodnotit předložené nabídky a v rozumném čase ukončit zadávací řízení.
38. Krajský soud vyhodnotil předběžně žalobní body jako nedůvodné. Neshledal ani žádné procesní vady, které by mohly ovlivnit výsledek rozhodnutí žalovaného. Proto návrh na uložení předběžného opatření zamítl.
39. Pokud jde o výrok II. tohoto usnesení, návrh na nařízení předběžného opatření ve správním soudnictví je dle položky 20 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Poplatková povinnost nicméně vzniká teprve dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto [srov. analogicky § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, k tomu viz blíže usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32]. Protože žalobce dosud částku 1 000 Kč, kterou by bylo možno záúčtovat na úhradu soudního poplatku, nezaplatil, soud mu uložil tak učinit. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení. Nebude-li poplatek uhrazen řádně a včas, bude pohledávka státu předána k vymáhání celnímu úřadu.
40. Soudní poplatek lze zaplatit:
 - bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 5720621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je: 3039000826,
 - hotovostí či bezhotovostně na pokladně soudu.

Poučení:

Proti výroku I tohoto rozhodnutí lze podle § 272b odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Proti výroku II nejsou přípustné opravné prostředky [§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.].

Brno 12. 3. 2026

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu